

s posebnim oljem, ki zadržuje prah. Tako so zjutraj ulice kar bleščeče čiste. — Trotoar se seveda ne namaže; njega čistijo hišni gospodarji. Ker se pa na voznem tiru dela kaj malo nesnage in se odpravlja še sproti, zato je tudi ob hišah vse čisto; če ti tam pade klobuk na tla, ne bo ti ga treba mnogo čistiti. — Kdor pa bi prišel z obleko v dotiko s pouličnim tlakom, ta si je sicer ne bo kaj oblatil, niti v deževnem vremenu ne, pač pa — pooljil . . . Sicer promet ne pripušča, da bi se pešci gibali po voznem tiru.

Ta snaga je prava posebnost Berlina. Tudi občinstvo samo gleda nanjo; na javnih prostorih, šetališčih itd. ni nikjer po tleh tistih grdih papirjev, ogrizkov in olupkov kakor pri nas; vse se spravlja ali v žep ali v posebne koške, ki jih je postavila mestna uprava povsod z debelim napisom „Papierkorb“. — Te imajo, dasi ne povsod, zdaj tudi na Dunaju in umestni bi bili i drugod kot malo vzgojno sredstvo za občinstvo.

(Dalje prihodnjič.)

V črni noči.

Padla je črna noč na zemljo,
veter tuli ko volk strašno,
moji duši tako je hudo:

Ljubica daleč, prijateljev ni,
ki bi mi lajšali težke noči,
ko spati ni moč od neznanih skrbi . . .

Kdo tam na oknu mi trka nocoj?
— Jaz sem, prijatelj, prijatelj tvoj,
tavam okrog tu, le nič se ne boj! —

Znan se tako mi zdi ta glas.
Kaj si prišel semkaj v pozni ta čas?
— K tebi, moj ljubček, k tebi v vas. —

Stopim pred vrata. Nikogar ni,
v dalji perotja šum težko vrši,
— duše jok, smrti polet . . . in vse molči . . .

Petruška.